

[Statsministeren.]

har erklæret, at vi vil forsvare os, hvis vi bliver angrebet. For at sikre vor fred, har jeg videre sagt, ønsker vi et militært samarbejde mellem de skandinaviske lande, fordi vi om disse vore brødrørelser ved, at de med os er forenet i ønsket om fred og frihed. Kan et sådant samarbejde i Skandinavien etableres, ønsker vi, at det skal ske indenfor De Forenede Nationers rammer. Spørgsmålet, om et sådant skandinavisk samarbejde er muligt, betragter vi som det første fornødne at bringe på det rene, og vi har ret til at sige, at denne regering har gjort alt, hvad der stod i vor magt, for at etablere den fornødne skandinaviske kontakt, og vi er glade for at have mødt forståelse hos den norske og den svenske regering.

Jeg spørger, hvad er uklart i denne udrødning? Hvad mere mener man, at jeg i dette øjeblik skal kunne sige? Det er da umuligt for noget regeringsmedlem i dag at begynde offentligt at udtale sig om projekter og sammenslutningsplaner, der måske nok diskuteres blandt politikere i aviser og tidsskrifter, men som i dette øjeblik ikke er politiske realiteter, og hvis indhold og konsekvenser for os og for Skandinavien vi i dette øjeblik ikke aner det fjerneste om.

Jeg ved ikke, om det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft mener, at han håbede os ved at citere Drachmann-strofen: „Vi vil fred her til lands, Sankte Hans, Sankte Hans.“ Jeg ved det ikke, det var vel ment som den form for ironi, det ærede medlem kan svinge sig op til. Men jeg vil gerne sige, at jeg har ikke spor imod at tage disse ord som motto for den politik, denne regering agter at føre. Vi kender virkelig intet højere og større mål end i en stridfyldt verden at arbejde for frihedens og for fredens sikring. Overfor denne opgave skal vore hjertes aldrig blive tvivlende kolde, og jeg tror, at regeringen i et arbejde med dette mål har det danske folk bag sig.

Udenrigsministeren (Gustav Rasmussen): Efter statsministerens udtalelser kan jeg indskrænke mig til nogle ganske få og kortfattede bemærkninger.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen vil jeg sige, at intet vil være regeringen mere kærkomment end at se en almindelig

nedrustning gennemført. Men overfor det ærede medlems påstande om den danske UNO-delegations holdning til de fremsatte forslag til resolutioner om nedrustning må jeg fastholde rigtigheden af, hvad jeg udtalte her i tinget den 2. november, og hvad der nu yderligere er blevet bekræftet ved den afstemning, der fandt sted i Paris i går.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft fandt de af hans spørgsmål fremkaldte udtalelser, som jeg fremsatte om de nordiske landes stilling til Haag-kongressens forslag om en drøftelse af tanken om et forenet Europa, intetsigende. Det var de ikke, hvad en gennemlæsning af rigsdagstidende forhåbentlig vil overbevise det ærede medlem om. Mere end jeg allerede har sagt mener jeg ikke i øjeblikket at burde sige derom.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft bebrejdede mig i går, at jeg ikke havde svaret på hans spørgsmål om, at jeg vel ikke ved mine samtaler med fremmede statsmænd havde foregrebet Danmarks stillingtagen.

Det undrer mig, at det ærede medlem har kunnet tro noget sådant. Jeg fandt det overflødig at svare på dette spørgsmål, men jeg skal gerne erklære, at landets stillingtagen naturligvis ikke er foregrebet ved de samtaler, jeg har haft.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke kunne godt have ønsket min redegørelse forleden lidt mere oplysende, men indrømmede, at det her drejede sig om sarte emner. Dette synes de ærede medlemmer hr. Knud Kristensen og hr. Ole Bjørn Kraft ikke at forstå. Begge de ærede medlemmer var utilfredse med de redegørelser, statsministeren og jeg fremsatte i tirsdags. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft svang sig op til at betegne statsministerens og mine udtalelser som „ganske almindelige flovser“. Begge erklærede sig imidlertid enige i målet, i regeringens formål, men bebrejdede os — det var det ærede medlem hr. Knud Kristensens ord —, at vi ikke havde udtalt os om, ad hvilke veje, med hvilke midler regeringen ville søge frem til målet. Det ærede medlem hr. Knud Kristensen mente, at sådant blev diskuteret offentligt i andre lande, medens det her i landet var en dyb hemmelighed. Det ærede medlem sagde, at regeringen på den ene eller den anden måde burde give rigsdagen